

но (а) Слушай сега наказанието си. Во име на Луната, покровителницата на вълшебниците, во име на Тартара пазителя на гнѣва, азъ те проклевамъ! Любовта ти да повѣне, преисподнитъ богове да те пзмъчатъ! да изсъхне и да са стопи сърцетотн, и на послѣднѣя си часъ да си припомнишь пророческитъ думы на вѣщницата на Веаувій! . . . И ты приложи тя като са обърнѣ и подигнѣ десната си рѣка къмъ Иона, но Главкъ ѣ пресъче думата като извика.

— Вѣщице, дѣрта вѣщице! пазн са! ты ма прокле, азъ са посветивамъ на боговетъ и са смѣхъ и та презирамъ, но и най малката дума отъ гнуситъ ти уста противъ тѣзи дѣвица ще ти докара чрезъ рѣката ми смѣргъ.

— Немамъ друго да рѣкж, отговори тя съ отвратителенъ и сатанинскій смѣхъ, защото въ твоего осждање проклева са и любовницата ти. Честита бѣхъ истина да чуѣ отъ устата ѣ името ти, чрезъ него ще та посветѣ на демонитъ. *Главке!* проклевамъ та!

И като изрече туй обърнѣ си гърба къмъ аениннина наведе са и подигнѣ отъ пепели ранената и обичната си змя, и нито погледнѣ вече на странницитъ.

— Увы! Главке, продума Иона съ неописанъ страхъ, дѣ додохмы? скоро да си идимъ отъ тукъ. Бурята са минѣ. Добра бабо, прости го, земи назадъ думитъ си! Той искаше да са отбрани, прими искупъ за миръ и унищожн проклятията си! И въ сщото време Иона сложи кесіята си на колѣнитъ на вѣщницата.

— Махнете са! извика тя сураво, махнета са! когато са произнесжтъ проклятия, само орсиницитъ могатъ да ги развържжтъ, махнете са!

— Ела, любезная, рече Главкъ на Иона, да си отидемъ. Вѣрваш ли че боговетъ, или небеснитъ или преисподнитъ, ще обърнжтъ внимание на брашолешевѣто на една луда? Ела да си идемъ.

Отъ единия смѣхъ на вѣщницата посечажъ сичкитъ сводове на пещерата, той бѣше едничкѣя ѣ отговоръ.

Любовницитъ излѣзожъ на свободния въздухъ. Но тѣзи сцена която са отвори предъ очитъ имъ, думитъ и сатанинскитъ смѣхове и кривленѣя на вѣщницата държахъ духа на Иона еще оплашенъ, и самъ Главкъ не можаше да распръсне впечатлѣнѣята си. Бурята бѣ вече престанѣла, освѣнѣ глухото груканѣе на молнитъ, които

(а) Римлянитъ и другитъ народы на древността отдавахъ една особена святоетъ на зымитъ, општомахъ ги и ги имахъ даже на трапезитъ си.